

ναν εἰς τὸν μίσχόν σου, καθ' ὅλην σου τὴν λαμπρότητα.

Μόλις δ' ἐπρόφερε ταῦτα, καὶ ἠκούσθη ψιθυρισμός τις εἰς τὰ φύλλα, ἡ δὲ Νύμφη ἔγινεν ἄφαντος μεταξὺ δύο κινήτων νεφῶν.

Μετὰ οὕτω ἡμέρας, ἡ παῖς ἐδείκνυνεν ὑπερῆφάνως τὸ γαλήνιον ἄνθος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀπολέσει παντάπασι τὸ ζωηρὸν ἐρυθροῦν χρώμα του.

— Βλέπετε, ἔλεγεν εἰς τὸν πάππον τῆς, δὲν εἶχον δίκαιον νὰ φωτίσω τὴν κρίσιν τῆς Νύμφης, ἐπὶ τοῦ ἀγαπητοῦ τούτου φυτοῦ; διότι τὸ νὰ ἦναί τι αἰωνίως ὡραῖον, δὲν εἶναι, ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἡ ὑπερτάτη εὐδαιμονία;

Ἡ μάμμη στηριζομένη ἐπὶ τῆς βράβδου τῆς, εὐχαριστήθη νὰ σείσῃ, εἰς σημεῖον ἀμφιβολίας, τὴν ὑπὸ λευκῶν τριχῶν κεκαλυμμένην ὡραίαν κεφαλὴν τῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐγίνοντο μεγάλοι ἱπποτικοὶ ἀγῶνες καὶ ἱπποδρομίας ἐπὶ Καρόλου τοῦ ΣΤ' τῆς Γαλλίης. Ἡ Ἑβελίνα ἔμεινε πολλοὺς μῆνας εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην πόλιν τῶν Παρισίων, ἐν ᾗ οἱ ἀδάμαντες εἶναι ὀλιγώτερον σπάνιοι ἀπὸ τὰ ἀνθη, εἶχε λησμονήσει τὸ ῥόδον τῆς, καὶ ἐξεπλάγη ἰδοῦσα αὐτὸ ὅταν ἐπέστρεψε. Τοῦ φυτοῦ τούτου ἡ ζωὴ πως δὲν προσεβίβη. Αἱ ἄκανθαι καὶ τὰ φύλλα του ἦσαν ἀκμαῖα, ἀλλ' ἡ κόνις τῶν ὀδῶν, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀέρος, καὶ αἱ διάφυροι προσβολαὶ τοῦ ἡλίου, εἶχον κηλιδώσει τὴν λαμπράν του εὐσθητά. Εἶχε γίνει ῥυπαρὸν, καὶ ἀηδές, διότι ἡ εὐωδία του εἶχε διαφθαρῇ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας.

— Πτωχὸν ῥόδον, εἶπε, παρὰ νὰ σὲ βλέπω παλαῖον οὕτω κατὰ τῶν ὕδρεων τοῦ καιροῦ, καλλιτέρα νὰ ἐπιπτον τὰ φύλλα σου

Μόλις δ' εἶχε προφέρει τοὺς λόγους τούτους, καὶ τὸ ἄνθος ἔχασεν ἓν πρὸς ἓν βλαστὰ μέλη τοῦ ὡραίου του σώματος, ὅταν δὲ τὸ τελευταῖον φύλλον ἤγγισεν τὴν γῆν, ἡ Νύμφη τῶν ἀνθῶν ἐξῆλθε, φέρουσα βράβδον εἰς τὴν χεῖρα.

— Τέκνον, εἶπε, βλέπεις ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰ πάντα θαυμάσια, πρέπει τὸ ῥόδον νὰ διαρκῇ ὀλίγον, διὰ ν' ἀποθάνῃ ἐν καιρῷ, καὶ νὰ γεννηθῇ εἰς τὴν ὀρισμένην ἐποχὴν. Μὴ ἐπιθυμῇς λοιπὸν ποιεῖ, διὰ τε τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὰ ἄνθη, ὑπαρξὶν ἀντιβαίνουσαν εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Ἐὰν ἦτο αἰωνία, ἡ θελὲς μείνει ὡς λείψανον ἐστερημένον τῆς οὐκείνης τοῦ πνεύματος, ἐν μίσῳ τῶν εἰσιπίων τοῦ παρελθόντος, ἐνώπιον αἰῶνος, ὅστις δὲν εἶναι ἐδικός σου. Πίστευσον, ὅτι τὸ τέλος τῆς ζωῆς δὲν εἶναι ὁ θάνατος, διότι τὰ πάντα ἀναγεννῶνται, τόσον αἱ νεανίδες, ὡς καὶ τὰ ῥόδα ὑπὸ τὰ βλέμματα τοῦ Ὑψίστου.

(Μετάφρασις) Δ. Μ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ.

— 0 —

Οὐ μακρὰν τοῦ Μιλάνου ἐγείρεται ἀρχαία ἑπωλις φεουδαλική, ἰδιοκτησία κληρονομικὴ τοῦ βα-

ρῶνου Ζ. . . , ἀλλὰ ζῶντος βλαστοῦ μεγάλης τινὸς οἰκογενείας, ἔχοντος δὲ θυγατέρα τὴν Λεωνόραν, νεάνιδα ὀκτοκαίδεκαετῆ, ὠριότιτος δὲ ἀξιοσημειώτου, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀγωγή καὶ ἡ ἐπιτήρσις εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς δύο συγγενεῖς τοῦ Βαρῶνου, αἵτινες μετὰ τινων ὑπηρετῶν, ἀπετέλουν ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ πύργου τοῦ Ζ. . . .

Πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν εἰς τὸν πύργον πάντες ἦσαν εὐθυμοὶ· ἐπρόκειτο νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν μνηστήρα τῆς Λεωνόρας. Διαπραγματεύσεις ἐγένετο μετὰ τοῦ Βαρῶνου καὶ γηροῦ τινος εὐπατρίδου ἐκ Πεδεμοντιῦ, ὅπως ἐνώτωσι τοὺς οἴκους των διὰ συνοικεσίου. Αἱ διαπραγματεύσεις ἐτελείωσαν κατὰ τὰ παλαιὰ ἔθιμα καὶ οἱ νέοι ἔγειναν μνηστήρες χωρὶς νὰ ἰδῶσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ἀγγαγέλη δὲ ὅτι ὁ μελόνυμρος Κ. Φ. . . νέος ἀξιοματικὸς τοῦ Πεδεμοντικῶν στρατοῦ, ἤρχετο νὰ κἀμῃ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπίσκεψιν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνης, μεθ' ἧς ἤθελεν ἐνωθῆ, καὶ ὅτι ἐμελλε νὰ φθάσῃ τὴν μεσημβρίαν.

Ἐπὶ δὲ τὸν ἐπρόκειτο εἰς τὸν πύργον, ὁ δυστυχὴς κωνίας εἵπτε θῦμα φόνου.

Καθ' ὅδον εἶχε συναντήσῃ ἀξιοματικόν τινα τοῦ τάγματός του, ὀνομαζόμενον Λουίζην Κ. . . , τὸν γεναιότερον στρατιώτην τοῦ στρατοῦ πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος διευθυνόμενος ἀνέβη εἰς τὴν αὐτὴν ταχυδρομικὴν ἄμαξαν. Καθ' ὅδον οἱ δύο συστρατιωτικοὶ διηγήθησαν τὰ συμβάντα των, καὶ ὁ κύριος Φ. . . δὲν παρέλειψε καὶ τὸν γάμον του μετὰ τῆς Λεωνόρας, ἥν οὐδέποτε εἶδεν, ἀλλὰ περὶ τῶν θελγῆτρων τῆς ὁποίας εἶχε λάβει τὰς ἐπαγωγικωτέρας περιγραφάς.

Διερχόμενοι δὲ στένωμά τι δασῶδες, αἶφνης ἶδον τὸ ὄχημα των νὰ σταματήσῃ, καὶ ληστὰς εἵτινες τοὺς συναλαβόν· οἱ δύο ἀξιοματικοί, καλῶς ὠπλισμένοι, ὑπερασπίσθησαν γενναίως καὶ πολλοὺς τῶν ληστῶν ἐφόρευσαν, μέχρις οὗ ὁ Κ. Φ. . . ἐπληγῶθη θανάσιμος ὑπὸ σφαίρας. Ἐμελλε δὲ νὰ πέσῃ αἱματόφωτος εἰς τὰς χεῖράς των, ὅτε ἡ ἐμφάνισις λόχου τινος ὀλοφύρων, ἐκκυθέντων ἐνιαυθῶν ἐκ τοῦ θρόνου τῆς μάχης, ἔειψιν εἰς φυγὴν τοὺς ληστὰς. Ἐσπύσαν· περὶ τὸν πληγωθέντα, πλὴν πᾶσα περιποίησις ἀπέβη ἀνωφελὴς. Ἐξέπνευσεν εἰς τι ξενοδοχεῖον πλησιόχωρον, ἐνθα τὸν μετέφερον διὰ νὰ τὸν περιποιηθῶσιν ὅσῳ τὸ δυνατόν.

Ὀλίγας δὲ στιγμὰς πρὶν ἢ μεταβῇ εἰς τὴν αἰωνιότητα ὁ Κ. Φ. . . αἰσθανόμενος τὸν θάνατον πλησιάζοντα, παρεκάλεσε τὸν Λουίζην νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ Ζ. . . καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς βραδύνσεώς του. Οὗτος δὲ δοὺς τὸν τελευταῖον ἀπασμὸν εἰς τὸν δυστυχῆ σύντροφόν του, ἤρχιζε νὰ δαύῃ σκεπτόμενος ὁποῖαν δυσάρεστον παραγγελίαν εἶχε νὰ ἐκτελέσῃ· ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς θλίψιν τὰς ἀγαλλιᾶσεις τῶν κατοίκων τῆς ἀρχαίας ἐκείνης ἐπαύλεως.

Ἦν ἡ ἐννάτη ὥρα τῆς ἑσπέρας, ὅτε ὁ Λουίζης παρουσιάσθη εἰς τὸ δρῦρακτον τοῦ πύργου· μόλις δ' ἔλαβε τὸν θῶμιγχα τοῦ κώδωνος ἵνα τὸν κρούσῃ

καὶ πᾶντα πλεῖσται φωναὶ ἀνέβησαν. Ἦλθεν, ἦλθεν!

Μετά τινος σιγῆς, ὁ βαρὼν ἐσπύσσετο πρὸς ἐνταμῶσιν τοῦ αὐτοπρο-ώπου, ὑπερπληρώσας αὐτὸν διὰ τῶν φιλοφρονήσεών του. Ὁ Λουίζης εἶδεν ὅτι τὸν ἐξελάβανον ἀντὶ τοῦ Φ. . . , καὶ μὴ ἔχων θάρρος νὰ εἴπῃ τὸ συμβῆν, ἀφέθη νὰ τὸν εἰσαξῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἦτον ἡ Λεωνόρα.

Τὴν παρετήρησε σιγμαιίως. . . Ἡ ψυχὴ τοῦ δολοκλήρου ἀνεφλέχθη ἐν τῇ παρατηρήσει ταύτῃ καὶ αἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐσταμάτησαν ἐπὶ τῆς θιλακτικῆς νεανίδος. Αὕτη δὲ ὑφώσασα τοὺς κυανοὺς καὶ ὑγροὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν ἱππότην, ἀφησε νὰ ἐπανήσῃ ἐλαφρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων της, ὥστε διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐδείξεν εἰς αὐτὸν, πιστεύουσα αὐτὸν μνηστῆρά της, ὅτι ἡ θεὰ τοῦ δὲν τῇ ἦτο διόλου δυσάρεστος.

Ὁ Λουίζης ἐτέκθη ὅτι δὲν ἔπρεπε πλείοτερον νὰ καταχρασθῇ τῆς ἀπάτης τοῦ βαρῶνου, καὶ μὴ γνωρίζων τίνα τρόπον νὰ μεταχειρισθῇ ἵνα ἐξέλθῃ τῆς ψευδοῦς θέσεώς του, ἀπεφάσισε νὰ περιμείνῃ εὐνοϊκὴν περίστασιν ὅπως φύγῃ κρυφίως. Μεγалоπρεπὲς δεῖπνον ἤτοιμάσθη, μετὰ τὸ ὅποιον εἰς τῶν συνδικτυμῶνων ἤρχισε νὰ διηγῆται μῦθόν τινα φαντασιώδη, μεγάλην ἐντύπωσιν προξενήσαντα εἰς τὴν ὁμήγουριν.

Ὁ Λουίζης κατῴρθωτο νὰ γίνῃ ἄφαντος, χωρὶς νὰ διεγείρῃ τινὸς τὴν προσοχήν.

Μεσονύκτιον ἐσήμεινεν εἰς τὸ ὡρολόγιον τοῦ πύργου, ὅτε ὁ θυρωρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἔδωκεν ἔντρομος εἰς τὸν βαρῶνον ἑγγραφόν τι. τὸ ὅποιον, κατὰ τὸ λέγειν του, τοῦ τὸ εἶχε δώσει ὁ Λουίζης.

Ὁ βαρὼν ἀνέγνωσε τὰς λέξεις ταύτας, γεγραμμένας διὰ μολιβδίδος:

« Ἀπέθανον φονευθεὶς ὑπὸ ληστῶν ».

Ἡ φρίκη διεδόθη εἰς τὸν πύργον, ὑπῆρξε δὲ εἰς πλεόν μεγαλητέρα, στὰν τὴν ἐπαύριον ἔμαθον ἐπισήμως τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ Κ. Φ. . .

Ἡ Λεωνόρα πρὸ πάντων ἐθλίβη τὰ μέγιστα. Ἠγάπα ἐκείνον ὃν ἤδη ἔπρεπε νὰ ἐκλάβῃ ὡς φάσμα.

Ἀπὸ μέρους του, καὶ ὁ Λουίζης ἐθέλχθη εἰς ἄκρον ἐκ τῆς ὠριότητος τῆς νεανίδος, καὶ μετ' οὐρίων τὴν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀλήθειαν. Οἱ δύο νέοι συντητήθησαν λαθραίως καὶ συνευνοήθησαν τόσον καλῶς, ὥστε, τέλος, πρῶτον τινὰ εὐρέθη καινὸς ὁ θάλαμος τῆς Λεωνόρας.

Παντοῦ ὁ λόγος διεδόθη, ὅτι ἡ Λεωνόρα ἐγένετο θῦμα τοῦ φάσματος.

Τέλος πάντων, πρὸ πινῶν ἡμερῶν, κομψὸς τις ἀξιωματικὸς, ὅστις ἦν αὐτὸς ὁ Λουίζης, ἀπεχάλυψεν ὅλον τὸ μυστήριον εἰς τὸν βαρῶνον καὶ ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν κόρην του, ἣν ἀφῆρπασε διὰ νὰ μὴ τοῦ τὴν ἀποποιήθῃ.

Πρὸς τιμὴν τῆς οἰκογενείας του, ὁ γέρον βαρῶν

ὤφειλε νὰ συγκατατεθῇ καὶ ἐτελέσθῃ ὁ γάμος ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ Μιλάνου, μεταξὺ τῆς νεανίδος Λεωνόρας Ζ. . . καὶ τοῦ Λουίζης Κ. . .

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ.

— 0 —

Νεανίας τις, ὁ Εὐγένειος Β. . . ὑπάλληλος ἐκ-τοντάφραγκος παρά τινι πλουσίῳ ἐμπόρῳ τῶν Παρισίων, ἐκληρονόμησε πρὸ ὀλίγου, ὅλως ἀπροσδόκητον τινὰ κληρονομίαν καὶ δι' ἄρετὰ περιεργον αἰτίαν.

Ὁ Εὐγένειος Β. . . μεταβαίνων καθ' ἐκαστὴν πρῶτον, τὴν ἐννάτην ὥραν, εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὤδινε πάντοτε σχεδὸν τὴν αὐτὴν ὁδὸν ὅθεν συνήντα συνήθως εἰς τὸ αὐτὸ μέρος γέροντά τινα ἐπαίτην, ὃς τινος ἡ σεβασμία θεὰ τῷ ἐπροξένει ἐντύπωσιν, καὶ τῷ ἔκαμε καθ' ἐβδομάδα μικράν τινα ἐλεημοσύνην. Οὕτως, ὁ ἐπαίτης καὶ ὁ νεανίας, χωρὶς νὰ συνομιλήσωσι ποτὲ, ἐγνωρίζοντο πρὸ πολλοῦ. Ἡμέραν τινὰ τοῦ παρελθόντος χειμῶνος, περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς, τοῦτέστι, ὅτε τὸ βαλάντιον τοῦ Εὐγενείου Β. . . ἔπρεπε νὰ ᾔ-αι κανὸν, ἀφου ἔδωσε τὸν τελευταῖόν του ὅβολον εἰς τὸν γέροντα, παρετήρησε συγχρόνως καὶ πτωχὴν τινα γυναῖκα, κρατεῦσα τέκνον εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ τείνουσαν πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

Τὸ πρῶτόν του κίνημα ἦτο νὰ ἐρυνήσῃ εἰς τὸν κόλπον του, πλὴν δὲν τῦρε τίποτε. Νὰ τὴν ἀφήσῃ, τῷ ἔφρανε σκληρὸν, πρὸ παντὸς μετὰ τὴν ἐλπίδα ἣν ἔδωσε τῇ γυναικὶ τὸ κίνημα του. Ὁ Εὐγένειος Β. . . ἐσήγαγε τότε ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ πρόγευμα, τὸ ὅποιον ἐτυνίθιζε νὰ φέρῃ, καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν ἐπαίτην, ἔπειτα ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ σκεφθῇ καν, ὅτι διὰ τῆς προξείας του ταύτης ἐμελλε νὰ κερδίσῃ 800 φράγων ἐτήσιον εἰσόδημα.

Ὁ γέρον ἐπαίτης εἶχεν ἀποθάνει πρὸ ὀλίγου, ἀφ' ὧν παρακατατεθειμένα εἰς τινα συμβολαιογράφον 15,000 φράγκα περίπου, συνοδευόμενα μετὰ τινος διαθήκης, δι' ἧς ἔπινε γενικὸν κληρονόμον τοῦ τὸν Εὐγένειον Β. . . Ὑπῆρχε δὲ ἡμερομηνία εἰς τὴν διαθήκην, φέρουσα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν οὗτος εἶχε δώσει τὸ πρόγευμά του εἰς τὴν πτωχὴν γυναῖκα.

Ὁ γέρον κληρονόμος ἱερώνυμος Σ. . . ὅστις δὲν εἶχε πλέον κανένα συγγενὴ καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

ΖΗΛΟΥΠΙΑ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

Ἡ ὠραία κοιλάς τῆς (Chamounix) ἐγένετο πρὸ ὀλίγου τὸ θέατρον τραγικοῦ τινος συμβάντος, αἰτία τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε γυναικὸς τινος ζηλοτυπία, τὴν δ-